

Δέν ἔχω καιρό

Ἐτοίμαζα τὸ πρόγευμα νυσταγμένη ἄκεφη. Κι' ὁ μικρὸς γιὸς τὸ βιολί του. Ἡ μιὰ ἐρώτηση πάνω στὴν ἄλλη. Τὸ θέμα μας.. διαστημικὸ. Γιατί οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι ποῦ βλέπουμε στὴν τηλεόραση πετοῦνε; Γιατί ἡ γῆ εἶναι θάλασσα καὶ γῆ; Γιατί εἶναι στρογγυλή; Γιατί δέν πέφτει;

— Προσπάθησα νὰ ἀναβάλω τὶς ἀπαντήσεις μου γιὰ νὰ κερδίσω χρόνο. Ἐξ ἄλλου στὸ μυαλό μου τριγύριζε ἓνα πολὺ.. πεζὸ ἐρώτημα: Τὶ νὰ τοὺς μαγειρεύω σήμερα;

— Ἄλλη ὥρα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιέ μου. Τώρα δέν ἔχω καιρὸ..

Καὶ τότε ἦρθε τὸ παράπονο. Ἦρθε συμπυκνωμένο, βαρὺ, λογικὸ.

— Ἐσὺ ποτὲ σου δέν ἔχεις καιρὸ. Κάθε φορὰ ποῦ θὰ σέ ρωτήσω κάτι, μοῦ λές δέν ἔχω καιρὸ.

Ἐμμεσα μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ψωμί στὸ χέρι, μετέωρη. Στὸ μεταξὺ τὸ παιδί ξέχασε, καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσει τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ κουτί τοῦ κακάο. Ὅμως ἐμένα τὰ λόγια του μὲ κάρφωσαν. Μήπως ἄραγε ἔχει δίκιο; Μήπως ἀλήθεια δέν τοῦ δίνω ὅση πρέπει σημασία; Μήπως ἀφιερώνω πολλὴ ὥρα στὶς «ἐπὶ μέρους» δουλιές ἐνῶ τὰ παιδιά μεγαλώνουν μόνα τους;

Γύρισα γεμάτη τύψεις καὶ ἀπάντησα σέ 1—2 ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις του (μήπως οἱ κακόμοιρες τὰ ξέρουμε κι' ὅλα; Ἐδῶ ἓνα 7χρονο παιδί μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει νὰ ντραπούμε μὲ τὶς γνώσεις του).

Ἀργότερα, μόνη στὴν κουζίνα ξανάφερα στὸ μυαλό μου τὸ παράπονο. «Ποτὲ δέν ἔχεις καιρὸ...»

Στ' ἀλήθεια πότε πέρασαν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια καὶ τὸ χθεσινὸ βρέφος ἐρχεται νὰ μᾶς κάνει κριτική καὶ μάλιστα κριτικὴ αὐστηρὴ, σωστὴ; Τὶ ἔμεινε στ' ἀλήθεια μέσα μου ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα;

Ταῖσμα τῶν παιδιῶν, πλύσιμο τῶν παιδιῶν, στρώσιμο τῶν κρεβατιῶν τους, πλύσιμο, μαγειρέμα. Ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ παιγνίδια τους, τὰ λογάκια τους, τὰ χοροπηδήματα, οἱ τρυφερότητες τους, μὲ δυὸ λόγια οἱ καλὲς τους στιγμές, πέρασαν καὶ χάθηκαν σὰν λεπτομέρειες, σὰν μικρῆς σημασίας γεγονότα. Τώρα καὶ τὰ δυὸ πᾶνε σχολεῖο (ἢ μικρὴ στὸ νηπιαγωγεῖο). Ἐκεῖ ξοδεύουμε τὴ μισὴ τους μέρα, ποῦ ἐμένα δέν μοῦ ἀνήκει. Κι' ἡ ἄλλη μισή, αὐτὴ ποῦ τᾶχω κοντὰ μου, φεύγει συνήθως μὲ κάτι ἄλλο, πάντα κάτι ἄλλο ποῦ δέν μοῦ ἀφήνει τὸ χρόνο νὰ τὰ δῶ.

Ἀποφάσισα ν' ἀλλάξω ριζοσπαστικὰ. Περίμενα νὰ σχολάσουν. Ἦρθαν καὶ τὰ δυὸ μὲ μιὰ μάτσα κίτρινες μαργαρίτες ποῦ ἔκοψαν ἀπὸ τὸν δρόμο. Τὰ φίλησα κι' ἐνίωσα τὶς τύψεις μου ἀκόμη πιὸ ἐντονες. Τὰ κάθισα νὰ φᾶνε καὶ εἶπα μὲ ἐπισημότητα.

— Καὶ τώρα, ρωτήστε με ὅ,τι θέλετε! Δέν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ ποτὲ, ποτὲ πιά ὅτι δέν ἔχω καιρὸ.

Ἀποδείχτηκε ὅμως ὅτι ἦταν πεινασμένα ποῦ δέν εἶχαν ὄρεξη γιὰ ἐρωτήσεις. Ἐτσι πῆρα κι' ἐγὼ ἓνα πλεκτὸ κι' ἀρχισα νὰ μετρῶ γιὰ τὸ κόσμημα τῆς μασχάλης. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἦρθε ὁ γιὸς, χορτάτος, φρέσκος φρέσκος γιὰ νὰ ρωτήση:

— Μαμά, γιατί τὰ πλεκτὰ πλέκονται μὲ βελόνες;

— Ἐ, ἄφησε με τώρα, μετρῶ, δέν ἔχω καιρὸ..

Μόλις ξεστόμισα τὴ φράση γύρισα καὶ τὸν κοίταξα, σαστισμένη. Μὲ κοιτοῦσε πονηρά, ἐνίωσα ἀμηχανία καὶ ὕστερα.. σκάσαμε κι' οἱ δυὸ στὰ γέλια...!